

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 535/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, Národná 12, Banská Bystrica, [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Suchý, spol. s r. o., Horná 13, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Tomáš Suchý, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 181/2015-76 z 1. decembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžfk 23/2017 z 22. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2019 doručená ústavná s'ťažnosť Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, Národná 12, Banská Bystrica, [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 181/2015-76 z 1. decembra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžfk 23/2017 z 22. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Vec s'ťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Prípisom z 28. októbra 2019 v zmysle § 49 ods. 1 a 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sudca I. senátu ústavného súdu Miloš Maďar predsedovi ústavného súdu oznámil, že I. senát ústavného súdu, ktorého je členom, má rozhodovať o ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky a podľa jeho názoru boli splnené podmienky pre jeho vylúčenie z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci, keďže od roku 2002 (s výnimkou

približne 1,5 roka) je zamestnaný na Právnickej fakulte Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, kde doteraz aktívne vykonáva pedagogickú a vedeckú činnosť. V tejto súvislosti zároveň uviedol, že spravodlivosť má byť nielen vykonávaná, ale sa musí súčasne aj javiť, že je vykonávaná (objektívne kritérium testu nestrannosti). Pokynom predsedu ústavného súdu Ivana Fiačana z 29. októbra 2019 bolo oznámenie v súlade s čl. IV bodom 1 písm. b) rozvrhu práce pridelené na rozhodnutie podľa § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde do II. senátu ústavného súdu. Tento následne uznesením č. k. II. ÚS 353/2019-6 z 21. novembra 2019 rozhodol, že sudca I. senátu ústavného súdu Miloš Maďar nie je vylúčený z konania a rozhodovania v predmetnej veci, pretože po posúdení všetkých dôvodov uvedených v oznámení sudcu Miloša Maďara dospel k záveru, že skutočnosti uvádzané v oznámení sudcu I. senátu ústavného súdu Miloša Maďara v kontexte rozhodovania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 411/2019 nevzbudzujú zo subjektívneho ani z objektívneho hľadiska akékoľvek oprávnené pochybnosti o jeho nestrannosti.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd odmietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala v rámci správneho súdnictva proti Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo“) a proti Výskumnej agentúre (ďalej aj „agentúra“) preskúmania zákonnosti a zrušenia „*Správy o zistenej nezrovnalosti*“ (ďalej len „správa o nezrovnalosti“) zo 4. júna 2015 a „*Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov*“ (ďalej len „žiadosť“) zo 4. júna 2015, ktorými jej agentúra oznámila, že v súvislosti s jej poskytnutým nenávratným finančným príspevkom pre účely spolufinancovania projektu „*Budovanie infraštruktúry a modernizácia IKT na UMB v Banskej Bystrici*“ boli pri vykonaní vládneho auditu zistené nedostatky, a preto agentúra, zastupujúc ministerstvo, žiadala o navrátenie časti z tohto poskytnutého finančného príspevku.

5. Krajský súd napadnutým uznesením krajského súdu žalobu sťažovateľky s poukazom na § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku ako neprípustnú odmietol, opierajúc sa o právne názory vyslovené v rozsudkoch najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 26/2012 z 29. novembra 2012 a sp. zn. 4 Sžf 56/2015 z 8. júna 2016, z dôvodu,

že „... výsledné materiály z vykonanej kontroly a postup pri ich vypracovaní nepodliehajú súdnemu prieskumu v rámci úpravy správneho súdnictva v Správnom súdnom poriadku, keďže nie sú rozhodnutím správneho orgánu...“ (pozri aj bod 20 napadnutého uznesenia krajského súdu, pozn.).

6. O kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením najvyššieho súdu tak, že kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol, dôvodiac tým, že žalobou o preskúmanie zákonnosti napadnuté dokumenty (správa o nezrovnalosti a žiadosť, pozn.) nie je možné považovať za správne rozhodnutia, ktoré by podliehali súdnemu prieskumu zákonnosti v rámci správneho súdnictva (v tejto súvislosti najvyšší súd uviedol v bode 10 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, že predmetom konania je totožný skutkový právny stav posudzovaný v iných konkrétnych konaniach a rozhodnutiach najvyššieho súdu, pozn.). Sťažovateľka tiež v kasačnej sťažnosti žiadala, aby vec bola predložená na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho súdu.

7. V ústavnej sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľka namieta opätovne ako niekoľkokrát predtým v prvom rade porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a základného práva na spravodlivé súdne konanie, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku podľa nej nezákonných rozhodnutí, a to napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré podľa sťažovateľky nezákonne vylúčili zo správneho súdneho prieskumu úkony orgánu verejnej moci (správu o nezrovnalosti a žiadosť), ktorými malo byť zasiahnuté do jej právneho postavenia, a to len z dôvodu, že tieto nemali formálne náležitosti správneho rozhodnutia. V tejto súvislosti sťažovateľka, poukazujúc na judikatúru najvyššieho súdu v identických veciach (sp. zn. 5 Sžf 31/2011 z 25. augusta 2011 a sp. zn. 5 Sžf 26/2014 z 28. apríla 2016) a tiež na rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 6 S 2308/2012 zo 4. júla 2014, namieta porušenie princípu právnej istoty vyjadreného v jej legitímnom očakávaní, že o obdobných alebo dokonca identických veciach budú súdy rozhodovať rovnako. Zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu došlo podľa názoru sťažovateľky aj k odňatiu jej práva na súdnu ochranu.

8. Súčasne sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, k porušeniu ktorého malo dôjsť práve v dôsledku toho, že napriek existencii odlišnej judikatúry v obdobných veciach sa najvyšší súd pre účely zjednotenia právneho názoru v zmysle zákonného imperatívu podľa § 22 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku neobrátil na veľký senát najvyššieho súdu.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.12.2016, č. k. 1S/181/2015-76, a Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 8Sžfk/23/2017, bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

2. Ústavný súd Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.12.2016, č. k. 1S/181/2015-76, a Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 8Sžfk/23/2017, zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, aby v nej znovu konali a rozhodli.

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa, vedený vo [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľka namieta, že k ich porušeniu malo dôjsť v dôsledku podľa sťažovateľky nezákonného vylúčenia zo správneho súdneho prieskumu úkonov orgánu verejnej moci (správy o nezrovnalosti a žiadosti), a to len z dôvodu, že tieto nemali formálne náležitosti správneho rozhodnutia. Zároveň namietla porušenie princípu právnej istoty vyjadreného v jej legitímnom očakávaní, že o obdobných alebo dokonca identických veciach budú sudy rozhodovať rovnako. K porušeniu základného práva ne byť odňatý zákonnému sudcovi malo podľa názoru sťažovateľky dôjsť tým, že napriek existencii odlišnej judikatúry v obdobných veciach sa najvyšší súd pre účely zjednotenia právneho názoru neobrátil na veľký senát najvyššieho súdu.

19. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

20. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

21. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, III. ÚS 336/2015, III. ÚS 248/2018).

22. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (m. m. I. ÚS 139/2019).

23. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zisťoval, či ochranu základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka namieta v príčinnej súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu,

neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľke dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy.

24. Sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania ústavnou sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého uznesenia krajského súdu, a to využitím v rozhodnom čase jej Správnym súdnym poriadkom priznaného opravného prostriedku (kasačnej sťažnosti), ktorý, tak ako to vyplýva aj z podanej ústavnej sťažnosti, napokon aj využila. Podľa ústavného súdu kasačná sťažnosť predstavuje v okolnostiach danej veci účinný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého bol následne najvyšší súd povinný vecne preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu, o čom svedčí aj skutočnosť, že najvyšší súd rozhodol meritórne, pretože kasačnú sťažnosť zamietol. V týchto okolnostiach je nepochybne naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, čo ústavnému súdu „odníma“ právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu, keďže o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti nemu bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd.

25. Na základe uvedeného preto ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde existenciu procesnej prekážky, ktorá bráni prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

III.2 K námietke porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

26. V súvislosti so sťažovateľkou napádaným uznesením najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu,

ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

27. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

28. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v interakcii s námietkami sťažovateľky v kasačnej sťažnosti (bod 3), ako aj vyjadreniami žalovaných ku kasačnej sťažnosti (body 4 a 5) odôvodnil najmä v bodoch 7 až 11 svoje rozhodnutie takto:

«Najvyšší súd... ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľa (§ 453 ods. 1 a 2 S.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 S.s.p. a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

Kasačný súd prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti už opakovane riešil spor týkajúci sa právomoci správneho súdu vykonať súdny prieskum napadnutého úradného listu.

Podľa § 464 ods. 2 S.s.p., ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

Predmetom kasačného konania je totožný skutkový a právny stav, ktorý bol predmetom konaní a rozhodnutí kasačného súdu č. k. 4Sžfk/51/2017 z 10. mája 2018, č. k. 1Sžfk/48/2017 z 23. augusta 2017, č. k. 6Sžfk/46/2017 z 8. augusta 2018, č. k. 1Sžfk/42/2017 z 22. augusta 2017, č. k. 4Sžfk/36/2017 z 12. júna 2018, č. k. 3Sžfk/25/2017 z 8. augusta 2018, č. k. 6Sžfk/23/2017 z 27. septembra 2017 a č. k. 3Sžfk/12/2016 z 21. júna 2017. Kasačný súd sa s odôvodneniami týchto rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 464 ods. 2 S.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Osobitne k žiadosti žalobcu o predloženie veci veľkému senátu, kasačný súd uvádza, že vzhľadom na vyššie citovanú konštantnú rozhodovaciu prax kasačného súdu vo veci sťažovateľa, ako aj s poukazom na totožné závery uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017, zverejneného v zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod č. R 57/2018 a s poukazom na konštantnú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (napr. konania vedené pod sp. zn. II. ÚS 395/2018, sp. zn. II. ÚS 459/2018, sp. zn. III. ÚS 33/2018, sp. zn. IV. ÚS 200/2018, sp. zn. IV. ÚS 267/2018, sp. zn. IV. ÚS 439/2018, sp. zn. IV. ÚS 474/2018, sp. zn. IV. ÚS 494/2018 a pod.), na predloženie veci veľkému senátu nebol zákonom predpokladaný dôvod (§ 22 S.s.p.).»

29. Ústavný súd preskúmal názor najvyššieho súdu vyjadrený v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, ako aj námietky sťažovateľky a pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistil, že citovaným napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo byť v žiadnom prípade zasiahnuté do jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, a ani jej nebola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože všeobecné súdy o jej žalobe a kasačnej sťažnosti riadne a zákonne rozhodli v súlade s platným právnym poriadkom.

30. Závery najvyššieho súdu uvedené v napadnutom uznesení najvyššieho súdu možno považovať za jasné a zrozumiteľné a iba nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu ešte neznamená, že došlo aj k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 178/2019). Namietané uznesenie najvyššieho súdu je podľa posúdenia ústavného súdu ústavne udržateľné a nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti.

31. Opierajúc sa o uvedené, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Napokon v súvislosti s námietkou sťažovateľky o porušení jej základného práva na zákonného sudcu ústavný súd odkazuje na konania vedené pred ústavným súdom a odôvodnenia jeho rozhodnutí, ktoré sa spomínajú v závere bodu 27 tohto rozhodnutia, ktoré sťažovateľka dobre pozná, keďže niektoré z nich sa jej osobne týkali a ide znova už o opakujúce sa námietky sťažovateľky. Ústavný súd preto jej ústavnú sťažnosť aj v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu